

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3162/2018
29.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Слободан Пајовић из ..., против тужене Градске општине Стари град, коју заступа Јавно правобранилаштво општине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1544/2015 од 17.11.2017. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1544/2015 од 17.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 4П 67/13 од 18.12.2014. године, исправљена правноснажним решењем истог суда 4П 67/13 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА из ..., којим је тражила да се обавезе тужена Градска општина Стари град да јој на име накнаде материјалне штете и то за порушени грађевински објекат на катастарској парцели број ... КО ..., површине 60м² исплати износ од 12.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете у виду трошкова рушења и демонтаже грађевинског објекта на катастарској парцели бр. ... КО ..., површине 60м² исплати износ од 609.086,50 динара, са законском затезном каматом почев од 20.03.2009. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете и то за порушени грађевински објекат на катастарској парцели бр. ... КО ..., површине 10м², исплати износ од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом, почев од 18.05.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете у виду трошкова рушења и демонтаже грађевинског објекта на катастарској парцели бр. ... КО

..., површине 10м² исплати износ од 245.233,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.06.2012. године па до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете у виду трошкова изнајмљивања стана, исплати износ од 1.100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име материјалне штете у виду изгубљене зараде исплати износ од 1.080.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да им на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова, исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом, почев од 18.05.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом осмим изреке, обавезана је тужиле да туженој, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 174.750,00 динара. Ставом деветим изреке, ослобођена је тужиле плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1544/2015 од 17.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду 4П 67/13 од 18.12.2014. године, исправљена решењем истог суда 4П 67/13 од 04.03.2015. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, надлежни орган тужене је решењем 23.02.1999. године наложио тужиле да у року од 90 дана од дана пријема решења поднесе грађевинској инспекцији доказ – грађевинску дозволу издату од надлежног органа по измењеној техничкој документацији за радове које је тужиле предузела на непокретности под претњом доношења решења о рушењу уколико не поступи по налогу. Тужиле није поступила по налогу у остављеном року и није доставила грађевинску дозволу, па је надлежни орган тужене решењем од 09.06.1999. године наложио тужиле да у року од два дана од пријема решења у улици ... број ... у ... уз постојећи киоск поруши дограђену просторију димензија 4x5 и да поруши и уклони изнад киоска и дограђеног дела спрат, рушење ободних зидова од опеке са једноводним кровом од лесонит плоча на челичној конструкцији. Назначено решење је уручено тужиле дана 23.07.1999. године и лично је потписала пријем, а против решења тужиле у прописаном року није изјавила жалбу. Тужиле и тужена су закључиле поравнање на записнику дана 27.01.2009. године којим се тужиле обавезала да самостално уклони објекат и поступи по коначном решењу органа тужене што је

учини́ла о свом трошку и обавештењем од 03.04.2009. године обавестила надлежан орган да је рушење по решењу од 09.06.1999. године у потпуности извршила. Решењем Одељења за комуналне послове комуналне инспекције Општинске управе Градске општине Стари град од 29.05.2009. године тужилји је наложено да у року од три дана од пријема решења са јавне површине у улици ... испред броја ... на углу са улицом ... у ..., уклони монтажни киоск површине 10м² под претњом принудног извршења. Решењем Секретаријата за имовинскоправне и грађевинске послове Града Београда – Сектор за управноправне послове за нормативне и управнонадзорне акте од 04.08.2009. године, одбијена је жалба тужилје изјављена против решења за комуналне послове и комуналну инспекцију Општинске управе Градске општине Стари град од 29.05.2009. године, као неоснована. Монтажни киоск површине од 10м² тужена је уклонила у поступку принудног извршења о трошку тужилје. Закључком надлежног органа тужене од 13.07.2009. године одређени су трошкови поступка принудног извршења решења од 29.05.2009. године чије је извршење дозвољено закључком од 15.06.2009. године па је обавезана извршеник АА да у року од осам дана од пријема закључка на име трошкова принудног извршења уплати износ од 160.340,86 динара на рачун буџета Градске општине Стари град под претњом принудне наплате. Градска општина Стари град је 03.11.2009. године Четвртом општинском суду у Београду поднела предлог за дозволу извршења пописом, проценом и продајом покретних ствари дужника АА, ради наплате трошкова принудног извршења решења од 29.05.2009. године у износу од 162.340,86 динара. Градња стамбеног објекта у површини од 30м² и пословни простор од 30м² започет је 1999. године, а његова изградња је завршена 2000. године. Ради се о објекту у два нивоа. Тужилја је захтев за легализацију поднела 2004. године а о захтеву није добила обавештење, а по пријему дописа да њен захтев није размотрен због непотпуне документације извршила је спајање тражене и предате документације. У стамбеном простору објекта тужилја је живела од завршетка објекта до рушења, а потом се преселила код брата, а потом је изнајмила стан који је плаћала 200 евра месечно почев од 18.05.2012. године. Пре рушења објекта тужилја је месечно остваривала зараду око 30.000,00 динара, тако што је у приземљу објекта имала регистровано удружење које је користила као угоститељски објекат. Након рушења објекта надлежни орган за легализацију који је тужилји доставио акт упозорења да јој документација за легализацију није потпуна, накнадни акт тужилје је тумачио као жалбу, исту третирао као неблагоприятну па је захтев одбацио. Поводом тога тужилја је покренула управни спор па је Управни суд пресудом У 14932/10 (2009), усвојио тужбени захтев тужилје при чему је утврђено да је у питању незаконито поступање тужене која је проузроковала рушење објекта и поништио другостепено решење. Међутим, тужилја је пре доношења одлуке Управног суда закључила поравнање о рушењу објекта од 30м² (са спратним делом укупно 60м²), а и рушење киоска од 10м² спроведено је пре доношења одлуке Управног суда, на основу правноснажне одлуке органа туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је тужбени захтев тужилје неоснован. Ово из разлога што се закључује да нема одговорности тужене у смислу члана 172. Закона о облигационим односима јер је пре доношења одлуке Управног суда, тужилја закључила поравнање са туженом о уклањању објекта површине од 30м². С друге стране објекат површине 10м² је уклоњен са јавне површине у улици ... број ...у поступку принудног извршења од 29.05.2009. године јер је правилно поступљено по правноснажном решењу надлежног органа, па сходно томе

и нема неправилног и незаконитог рада органа тужене у смислу цитираног прописа. Стоји чињеница да је тужила у току 2004. године поднела захтев за легализацију објекта од 60м² те да је Управни суд назначеном пресудом поништио решење другостепеног органа којим је потврђено првостепено решење којим је одбачена жалба тужиле као неблаговремена. Међутим, пре доношења одлуке Управног суда тужила је са туженом закључила поравнање о уклањању објекта површине 30м² (са спратним делом укупно 60м²). То је учинила на основу закљученог поравнања чији поништај није тражила, сама је уклонила објекат, па стога нема незаконитог понашања органа тужене нити је тужена одговорна за штету коју је тужила евентуално претрпела. Даље на решење о уклањању објекта површине 10м² тужила се није жалила, па је спровођење тог решења извршено након његове правноснажности што такође указује на правилан закључак нижестепених судова да у спровођењу тог извршења није било неправилног и незаконитог рада органа тужене. Чињеница је да је орган тужене незаконито донео одлуку везано за поступак легализације, те да је одлука другостепеног органа поништена. Међутим, неправилан рад тог органа није везан за постављени тужбени захтев. Овде тужила потражује накнаду штете по основу неправилног рада органа у поступку уклањања објеката, а не у поступку легализације, па оцењујући наводе ревизије Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић